

Persbericht: 25 april 2005

BHV-piste artikel 63 van de grondwet uitzichtloos en onaanvaardbare woordbreuk

Federale excellenties hebben naast honderdduizenden sportliefhebbers het voorbije weekeind wakkere belangstelling betoond voor belangrijke sportieve wedstrijden. De spelregels werden tijdens deze wedstrijden sportief nageleefd en zeker niet veranderd.

Nu beginnen ze de politieke week met de behandeling van wat ze smalend “probleem 177” noemen: de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde.

Nu reeds bijna een jaar geleden hebben de Vlaamse partijvoorzitters van VLD, Sp-a en Spirit en toenmalig Vlaams minister-president Somers en minister van Binnenlandse Aangelegenheden Van Grembergen plechtig een verbintenis ondertekend om de kieskring BHV en het gerechtelijk arrondissement Brussel onverwijld te splitsen en op die wijze de kieskringen in overeenstemming te brengen met de grondwettelijke indeling van het land. Die belofte hebben ze in het jongste Vlaams regeerakkoord en op hun partijcongressen bezegeld.

Een door alle Vlaamse partijen gedragen wetsvoorstel, dat mee uitgaat van de burgemeesters van Halle-Vilvoorde, ligt klaar ter bespreking.

Er is dan ook slechts één oplossing: de grondwet toepassen, het arrest van het Arbitragehof uitvoeren en BHV onverwijld effectief splitsen. En dit zonder prijs. Voor de rechtzetting van een anachronistisch overblijfsel van het pre-federale België en het wegwerken van een door het Arbitragehof vastgestelde discriminatie dient geen prijs betaald.

De “denkpiste” die de paarse partijen naar voor schuiven, en die erin zou bestaan om de niet-splitsing van de kieskring BHV via een wijziging van artikel 63 in de grondwet op te nemen, is dan ook absurd en onverteerbaar.

Met een eventuele goedkeuring ervan gooien de paarse partijen het eigen wetsvoorstel, de eigen beloften, en de eigen akkoorden in de scheurmand en verliezen ze elke geloofwaardigheid.

Bovendien lossen ze het probleem niet op (de splitsingseis zou uiteraard onverminderd blijven bestaan), en zouden ze integendeel een toekomstige oplossing bemoeilijken, wellicht zelfs onmogelijk maken.

Nu kan de kieskring immers nog met een Vlaamse meerderheid gesplitst worden. Mocht de “denkpiste” van artikel 63 worden gevolgd, riskeert dit niet meer mogelijk te zijn. Tevens zou het Arbitragehof belachelijk gemaakt worden, vermits men de door het Arbitragehof vastgestelde discriminatie niet zou opheffen maar precies in de grondwet inschrijven.

Dat Vlaamse partijen zelfs maar durven in overweging te nemen om een juridisch sluitende uitgangspositie prijs te geven, door de spelregels te wijzigen, tart iedere verbeelding.

Meer dan veertig jaar na indiening van de eerste wetsvoorstellen en een jaar na het gegeven woord van de Vlaamse politieke partijen is er maar één oplossing mogelijk: de onverwijld goedkeuring van de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. Vlaanderen heeft hier meer dan geduld genoeg betoond en moet nu eindelijk een einde maken aan de organisatie van verkiezingen voor Brussels-francofone en Waalse lijsten in het Nederlands taalgebied.

De taalgrens moet voor iedereen op dezelfde wijze worden ingevuld: wie uit Brussel of Wallonië naar Vlaanderen komt wonen, kan daar niet voor Di Rupo, Maingain of Happart stemmen, net zoals een Vlaming die in Wallonië gaat wonen daar niet voor Verhofstadt, Leterme of Stevaert kan stemmen. Of is niet iedereen gelijk voor de wet misschien?

Luc Deconinck
Bestuurslid

André Lermينياux
Plaatsvervangend voorzitter

